

Het Plasprobleem

De dikke dame heeft een probleem. Als ze niest of heel hard lacht, dan plast ze een beetje in haar broek. Daar kan ze niets aan doen. Niemand ziet het, maar zij voelt het. Hatsjoe! En, drup drup in haar onderbroek. Na een tijdje denkt ze dat iedereen het ruikt. Dat ze een beetje stinkt. Naar pies.

De dikke dame durft niet goed naar feestjes. Ze is bang dat ze heel erg moet lachen om de grapjes van ome Jan en dan piest ze haar hele stoel onder. En dan gaat ome Jan de volgende keer op een ander feestje natuurlijk allemaal grapjes over haar vertellen. Dat zou vreselijk zijn! Daarom stuurt ze graag kaartjes naar mensen. Dan hoeft ze niet op bezoek en kan ze toch laten weten dat ze aan iemand denkt.

Ze heeft wel geprobeerd er iets aan te doen hoor. Er bestaan namelijk speciale grote mensen luiers die je onder je onderbroek kan aantrekken. En als de dikke dame deze luier aan heeft, kan ze er in plassen zonder dat haar broekje nat wordt. Maar als ze veel geplast heeft, dan gaat de luier steeds voller zitten. En die wordt dan steeds zwaarder. En die luier gaat dan hangen in het kruis van haar broek, waardoor haar broek steeds lager gaat zitten. En uiteindelijk loopt ze dan met het kruis op haar knieën door de stad en als je goed luistert, hoor je ook het geluid van een volle luier bij elke stap. Sop, sop, sop. Dus dat is geen goede oplossing.

De dikke dame blijft steeds vaker thuis. Ze schaamt zich voor haar geplas. En omdat ze bij niemand meer op bezoek komt, komt ook niemand meer bij haar. Ze voelt zich eenzaam. Ze kijkt alleen nog maar tv. En dan het liefst naar detectiveseries, want van comedy moet ze zo lachen en dan piest ze haar hele bank onder.

De dikke dame lacht bijna nooit meer. Ze is verdrietig en eenzaam.

Op een dag wordt de dikke dame wakker en merkt dat ze geen zin meer heeft in het leven. Waarom zal ze opstaan, als ze toch niet kan lachen en niet op bezoek kan gaan? Ze blijft liggen in haar bed. Ze heeft geen zin om boodschappen te doen en heeft dus ook heel weinig te eten. De dikke dame wordt steeds dunner.

Na een week is al het eten dat ze in huis heeft, op. Nu moet ze wel naar buiten. Ze gaat onder de douche. Ze kamt haar haren. Ze doet haar kleren aan, die een beetje slobberen langs haar lichaam.

"Ha buurvrouw, wat ziet u er goed uit!" roept de buurman.

"O, ja?" zegt de dunne dikke dame.

Ze loopt verder en haar tred voelt licht.

De bakker zegt tegen haar: "Och mevrouw, wat fijn u weer te zien! We maakten ons al ongerust!"

"Meent u dat nou?", zegt de dunne dikke dame.

Op de terugweg naar huis begint de dame te zingen. Ze is al een uur buiten en heeft nog niet in haar broek geplast. En ze is toch vrolijk. Ze denkt: misschien lach ik niet hardop, maar ik lach wel heel hard van binnen! En dat is ongevaarlijk, want van van binnen lachen hoeft ze niet in haar broek te piesen.

De dikke dame neemt een besluit. Voortaan zal ze weer naar feestjes gaan, ook al is ome Jan grapjes aan het maken. Ze zal gewoon glimlachen en van binnen lachen, zonder geluid.

En zo gebeurt het. En als mensen niet hardop om jouw grapjes lachen, bedenk dan: misschien lachen ze van binnen.